

493 г.
ПРЕДЪ
Р.Х.

голѣмо волненіе. Напоконъ народатъ, като са разлютилъ врахъ Патриціитѣ, отдалечилъ се отъ Римъ, и не сѣ забарналъ въ градътъ, предъ доръ не принудилъ Сенататъ да се согласи да оустанови народнытѣ Трибуны, на които главната дѣлность состоала въ да запазватъ народнытѣ права. И въ времето на оныѣ возмущеніята, които происходили въ Римъ слѣдъ оуничтоженіето на монархическото правленіе, оузаконилоса въ Римъ Диктаторы, дѣтотѣмъ, въ смѣтнытѣ вѣстоательства, предавалоса, за общото добро, неограниченна власть надъ сичката республика на шестъ мѣсаца, а навремени и на цѣла година. Найдостопамятны отъ тѣхъ, слѣдъ время, били Цинцинатъ, дѣтотой ѣ слабенъ за своитѣ добродѣтели и за любовта камъ земледѣліето, и знаменитыятъ Камилъ, дѣтотой и забавилъ Римъ отъ погибель когато нападнали Галлытѣ. Но и самата голѣма власть на Диктаторытѣ ни можила совершениъ да воздигни спокойствіе въ Римската республика. Трибунытѣ безпрестанно вооружали народатъ срѣщу Сенататъ, и отъ това

390 г.
ПРЕДЪ
Р.Х.